

▸ *Fecske Csaba*

C s a k a z é r t

ez a cella az otthonod
 ez a sötétség a tiéd
 ebben eligazodsz ezt
 ismered és voltaképp szereted is
 ha ezen az elfogadást értjük
 elfogadni azt ami csak most
 van készülőben csak úgy mintha
 szibériai messzeségből kéklene rád
 egy ismeretlen szempár vagy egy barlang
 némasága szólítana meg
 a húsban dagonyázó csont
 túlbeszéli a testet a fájdalomban
 önmagunkat ünnepeljük kell-e
 ez a nagy csinnadratta kérdi akit csak
 emlegetni szoktunk s csak azért
 van oly nagyon hogy ne legyen

S z e r s z á m

ezt nem lehet ezt te
 nem tudod hogy ne legyen
 csak azért ha mégis
 sikerül belekezdeni az jó
 nagyon biztató ha úgy
 marad félbe hogy rátapadt a
 veritéked mégse volt hiába
 kicsit olyan mintha mégis
 meglenne mintha volna
 valóban amivé lettél közben
 ha nem is tökéletes legalább
 elfogadható erőd fölöslegében
 tisztára mosakodtál vagy mint
 a munka közben letett szerszám